

[Vagn Bro.]

vedrørende adkomst på gæstgavernæring i købstæderne. I øjeblikket behandles dette spørgsmål forskelligt i byerne og på landet. Jeg skal herom kort sige, at jeg deler lovforslagets standpunkt: at gæstgiveradkomsterne også i byerne kommer ind under bevillingsnævnet, idet jeg synes, det er urimeligt at opretholde en forskelsbehandling på dette punkt; det vil også i visse tilfælde i byerne kunne være af interesse for kommunerne at have indseende hermed.

Et meget vigtigt spørgsmål angår de såkaldte selskabslokaler. Det interesserede mig at høre, at min forgænger på talerstolen i denne forbindelse var inde på — det hører man forresten også i andre forbindelser fra tilhængere af det ærede medlems parti — at skattetrykket er ved at blive temmelig stærkt, og det kan jo heller ikke nægtes, at den stærke udvikling i anvendelsen af selskabslokaler er en følge deraf. Da disse beværtninger ikke i teknisk forstand er beværtninger, er jeg enig i den fremgangsmåde, man hittil har anvendt: at give tilladelserne uden egentlige adkomster; men da denne brug af selskabslokaler har grebet så stærkt om sig, vil det være rigtigt, at bevillingsnævnene får indseende med, om tilladelse i det enkelte tilfælde skal meddeles. Hvad angår den meget korte tilladelsestid, der ifølge lovforslaget bliver tale om, 1 år, har jeg lidt vanskeligt ved at se, hvorfor man ikke skulle kunne give tilladelsen for det samme åremål som for almindelige beværtninger. Sagen er jo nemlig den, at der sættes betingelser, og brydes disse betingelser, har man mulighed for at tilbagekalde tilladelsen.

Noget lignende gælder med hensyn til spørgsmålet om beværter- og gæstgiverbevillingerne varighed, om den skal være 8 eller 5 år. Jeg mener, den i alt fald skal være ens for hele landet. Om man så vælger 8 eller 5 år for de almindelige bevillingers varighed, kan vi drøfte i udvalget.

Jeg kommer så til spørgsmålet om tilladelse til flytning af beværter- og gæstgivervirksomheder i byområder. Her vil jeg gøre en lille bemærkning, også til ordføreren for regeringspartiet, det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen, der vendte sig imod overbevillingsnævnet, idet det ærede medlem ønskede, at overbevillingsnævnet kun

skulle være en rekursinstitution. Jeg er nu ikke helt sikker på, om ikke det bør være sådan, at spørgsmålet om flytning af de bevillinger, der er givet af overbevillingsnævnet, også må henlægges til dette. Jeg skal i denne forbindelse sige et par ord om de kommunale bevillinger, om bevillinger til beværtningslokaler i jernbanetog m. v. Jeg synes ikke, det skal være de lokale bevillingsnævn, som på dette område er de afgørende. Vi ved jo, hvem de lokale bevillingsnævn er, udmærkede institutioner, men valgt af byrådet; dette område bør efter mine begreber være underlagt en myndighed, som kan virke regulerende.

Jeg kommer derefter til spørgsmålet om antallet af beværtninger. Vi har jo gennemlevet en udvikling, hvor vi har fået — og det er der ikke noget at sige til — forholdsvis færre og færre beværtninger; vi har utvivlsomt i gammel tid haft betydeligt for mange. Vi behøver ikke at gå længere tilbage end til 1912; da havde vi en beværtning for hver 350 indbyggere; i dag har vi en beværtning for hver 550 indbyggere — i byer med over 10 000 indbyggere. Om denne udvikling vil fortsætte, er jeg dog ikke ganske sikker på. Jeg er mest tilbøjelig til at tro, at spørgsmålet om beværtningernes antal først og fremmest skal afgøres af de kommunale myndigheder. Dette forhold kan ikke tages skematisk eller rent matematisk. Der er steder, hvor en kommunalbestyrelse med rette kan mene — med grundelse i hensyntagen til det turistmæssige eller en særlig beliggenhed — at man skal have lidt flere. Men også dette spørgsmål får vi nu lejlighed til at se på i udvalget.

Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen var inde på spørgsmålet om, hvorvidt en beværter bør kunne sidde i bevillingsnævnet. Ja, med de krav, som vi med denne lovgivning vil stille til beværterstanden, krav, der bl. a. går ud på, at man vil søge dårlige elementer udrenset og beværtningers og hotellers standard hævet, må jeg holde på, at en god og fortræffelig beværter meget vel kan være medlem og i mange situationer tilføre bevillingsnævnet interessante synspunkter. Jeg mener i alt fald, at som borger bør han ikke undtages på dette punkt.

Jeg kommer så til lovforslagets § 14, den såkaldte „forsamlingshusparagraf“. Det er et af de områder, som vi må se nøje på.